

SEEMANŮV DENÍK I.

TŘETÍ OFICIÁLNĚ ČERNOBÍLÝ ZPRAVODAJ FESTIVALU THEATRUM KUKS

21. SRPNA 2019 | OSLAVA ŽIVOTA A SMRTI

OUVERTURA NO. 3

PRINCIPÁLŮV PROLOG | TYLTYL

Vážený a milý, ctnostný i neřestný čtenáři,
jsme dospěli! Tedy festival THEATRUM KUKS je. V nás stále třímají ta hravá, nezbedná, zvědavá a notoricky ponocující dítka, která se už potřetí rozhodla přinášet vám tento bohulibý plátek. V libezné tradici jazyka našeho svěbytně barokního pokračovati zlehka hodláme, taktéž samosebou i samozřejmě v legráckách bytostně sofistikovaných, jimž přijdete na chuť pouze tehdy, budete-li nás odebírat pravidelně. Inu, také nějaké té novoty dočkáte se, neboť osmnáctý ročník festivalu a třetí ročník zpravodaje, to jsou přec taková nenápadná jubilea!

Rubriku „Itinerář“ vyhandlovali jsme tentokrát za „Genius loci“, kde hodláme sdílet nejsilnější zážitky dne předchozího; ať už budou jakékoliv. Ostatní ukecátkově oblíbené, hádankovitě záhadné i vážnější rubriky nám (po)zůstávají. V tomto skromně jubilejním ročníku se nám (konečně!) rozrostla také ctnostně neřestná redakce, která se ale už od dnešního dne započne barokně rozkládat. Bylo nás šest. Teď je nás pět a od pátku tu zůstanou tři přeživší, což si pochvaluje především šéfredaktorius, neboť zůstane v obklopení dvou žen. Volně tak navazujeme na malovanou brandlohu Hofcomoediantů, tedy samoučelným uvedením redakčního díla „Dvě ženy a nevyspalý principál“. Abychom vašemu čtenářskému dobrodružství zadostiučinili o to více (podobně jako v hádankách), rozhodli jsme se maskovaně vystupovat pod uměleckými anonymy, pseudonymy, anagramy, akronymy, analfabety, anachronismy, synonymy, homonymy nebo také ami, emi, ými, mi – nehodící/nesrozumitelné škrtněte.

SEEMANOVO REDAKTORIUM ANEB UMĚLECKO-APOKRYFNÍ PSEUDONYMOVÁNÍ

(spoj si tužkou ... máš to správně?)

Barbora S.

Klára M.

Lukáš K.

Rachel D.

Tomáš B.

Vojtěch F.

Artaserse

Kat Mydlář

Puk

Carmen

Tyltyl

Pražský flamendr

Po vzoru předešlém, rozhodnuli jsme se vás zase a znovu, tzv. opakovaně, ale především čtverečkovane a modernisticky navésti k předchozím ročníkům a číslům zpravodaje Seemanova. Necht' zkušeností nabudete, vědomostí vyrozumíte a srovnávat můžete.

Necht' krásně se máme v pětidenním století andělů a d'áblů!

#TheatrumKuks #SeemanůvDeník
#beBaroque #je_tady_krásno

SEEMANOVO ^{THE}BEST OF: KECÁTKO 2017-2018 BAROKNÍ KECÁTKO | SÁM (PŘÍSNÝ) SEEMAN

Každé ráno, čistě ze sportovní nálady, vyměňujeme pořadí Braunových soch.

momentka z redakce:

„Mně se to líbí.“ – „Lžeš, Vojtěchu, jsi unavenej.“

Čaj s krtečkem a pivo je nejlepší kombinace k snídani.

V zádech jedné z Braunových soch je tajný vchod do tajné chodby, která vede do naší tajné redakce.

První číslo druhého ročníku Seemanova deníku jsme křtili šampaňským. A budeme přitvrzovat.

Cestou k hospitalu, jdete-li z druhého břehu, se zastavte před hrobkou Šporků. V těchto vedrech i zdejší smrt příjemně chladí.

Věděli jste, že podpis autora v rubrice „Záhada“ je zároveň nápovědou k hádanému? Nemáte zač!

redakce zvažuje pro příští ročník zařazení rubrik:

- ❖ „Čistý a nelítostný hejt Aleše Pospíšila“
- ❖ „Kuks očima hofmistra Šmída“
- ❖ „Redakční fanklub Simči a Terky“
- ❖ „Bohoušovy třípytky“ (nightlife magazín)
- ❖ „Měsíc nad řekou Fráni Šmída“ (kočárková lyrika)

znovunalezená soudnost nám nedovolila žádnou z rubrik letos zařadit

JAK JSME SEM DOJELI A JAK NĚKTEŘÍ Z NÁS ZASE OSTUDNĚ ODJELI

GENIUS LOCI | ARTASERSE

„Za jedné celá jedné kilometru vjed'te na pátého května,“ hlásá z chytrého telefonu pologramotná elektronická navigátorka, když vyjíždíme z vesnice s bizarním názvem Hříbojedy. Z rádia se už potřetí linou zvuky cédéčka se „srdcovkami“ Hany Hegerové. Trochu bloudíme – nakonec se marně snažíme vjet autem na most přes Labe v Kuksu, který se tomu ze všech sil patníkůvých zábran vzpírá. Kam teď? V autě nás jede pět – a to není všechno! V Kuksu na nás netrpělivě čeká šestý, tedy spíš první – šéfredaktor. Nakonec jsme u mostu složili hlavy dohromady a auto bezpečně dovedli oklikou až k festivalovému šapitó.

Pro mě osobně je letošní THEATRUM KUKS zahalený oparem lítosti a mírné nahodilosti. Odjízdim totiž už dnes ráno, a tak tu nepobudu ani plných 24 hodin. Další den se totiž jako svědek účastním svatby na severním Plzeňsku kousek od Kozojed – hle, bizarní názvy obcí nejsou jen ve zdejších krajích. Mám ale dobrý pocit. Letošní redakce je plná krásných mladých zapálených lidí (kromě toho, který přijel první), kteří si libují v krásném mladém zapáleném psaní o divadle a hudbě.

Až si tohle budete číst, asi už budu pozorovat z okna autobusu míjející se stromy. Z Kuksu si vždy odnáším dobrý pocit. Čím déle tu jsem, tím je ten pocit lepší a silnější. Ale už po jednom dni pocít'uji jiskřivou radost ze všech zážitků, které vás v tomhle týdnu čekají. Tak je prosím neutopte v kakaové vodce a za rok zase na shledanou. Tentokrát na víc dní, slibuju! ☺

BOHOUŠOVI BYCH DALA VŠECHNY SVOJE PERLY ANEB GÉČKA O GÉČKÁCH ZPOVĚDNICE | PRAŽSKÝ FLAMENDR & KAT MYDLÁŘ

Jací jste dneska byli?

P: Průměrný.

B: Nadšený z publika. Ale vždycky jsme nervózní, zvlášť tady v Kuksu. Úskalím byl prostor, ale já jsem si to užil.

M: Výborní.

Š: A to jako někde vyjde? Měli jsme trošku těžkou prdel.

A: I já si myslím, že to byl průměr v rámci ztížených podmínek. Brandl je inscenace pasovaná na Vilu. Jinej prostor tomu prozatím vždycky škodil.

Jak na vás působila předkapela ve složení Tři starostové
a zasněžený Bohadlo?

P: Jsme na to zvyklí.

B: Neslyšel jsem všechno, ale to, co se řeklo, bylo v pořádku.

M: Bavilo mě to poslouchat jako rozhlasovou hru – každý charakter tam přinesl něco ze sebe. Něco bylo intelektuální, něco zábavný...

Š: Nevím moc, co říkali. My jsme si tam z toho dělali srandu trochu. Docela se to uvolnilo a nakoplo dobře atmosféru k představení.

A: Moc jsem neměl čas poslouchat. Musel jsem si připravovat rekvizity, kterých tam mám asi 13 000. Hodnotný bylo to, že to bylo stručný a přitom důstojný.

Jak byste definovali váš humor?

- P:** Petr Hašek.
B: Původně punkový, dnes je víc ustájený. Dovolím si říct chytrý a mnohvrstevnatý.
M: Svérázný. Barokně opulentní.
Š: Překroucený. Karikaturní. Necivilní. Groteskní.
A: Geisslers humor.

Jak byste ohodnotili Bohoušovo tělo?

- P:** Zepředu nebo zezadu...? Dobrý.
B: Kouknu se do zrcadla a zítra vám to řeknu.
M: Vzhledem k tomu, že celou dobu stojím v portálu, tak vidím všechno... a říkám pět hvězdiček.
Š: Na jedničku. Hezkej zadek, všechno dobrý.
A: Přemejšlím. Já ho vidím asi nejvíc ze všech. Hm... Jó, dobrý.

Kolik byste mu dali perel?

- P:** Kolik bych jen unesl.
M: Pět.
Š: Kolik se může dát? Já bych mu dala všechny svoje perly.
A: Kolik je nejvíc? 13 000. Tuhle číslovku on totiž nejvíc používá. A já po něm.

Kdo ze souboru je tvojí největší konkurencí?

- P:** Nemám konkurenci, protože mí konkurenti jsou jen zakládající členové a s těmi se z diplomatických důvodů nemůžu srovnávat.
M: Mladé herečky, které vypadají, že ještě dlouho nebudou těhotné.
Š: Cože? No, tak jelikož tam hraje jenom jedna holka... Míša, no.

A: Já jsem tam ten největší lempl, takže já mám konkurenci ve všech.

Je něco, co se dnes nepodařilo?

P: Je toho hodně. Dnes jsme se nestačili ideálně připravit před inscenací, takže pár věcí haprovalo. Jinak náš režisér dnes přišel s podstatnou připomínkou, a to že jsme se herecky vůbec neposlouchali. To bylo asi dnes zásadní.

B: Už na samým začátku, kdy odejdu ze scény, jsem až příliš řešil, jestli nestíním a nezakrývám světlo – jak jsem řešil světla, neodpovídal jsem Alešovi na repliku a pár vteřin mlčel.

Š: Bouchla jsem se do nosu.

A: Prostor. V návaznosti na to světla. To teda není na Vít'u.
(*osvětlovač, pozn. redakce*).

Je něco, co se „nikdy“ nepovede?

P: Tahle inscenace je specifická hlavně v obtížnosti hledání vlastní míry stylizace. Konkrétně jde pro mě o scénu s vězením – k ní to směřuje a na ní nám často padá rytmus.

B: Při hostování spíš řeším jiný prostor – dneska třeba hranu jeviště, přes kterou jsme mohli spadnout.

*Okolo právě probíhajícího rozhovoru prochází jistá K. B.
„Co tu žbylo k jídlu? Jdu ocucat aspoň ty párátka...“*

A: Tempo. Shodli jsme se s Petrem Šmídem, že ho zevnitř necejtíme. Vždycky, když se hraje Brandl, tak jsem ve stresu. Jinak už chodím dost na „píchačky“, ale Brandl mě vždycky trochu narovná v zádech.

A: Umím text? Mám dost místa? Mám připravené všechny rekvizity? Nezastavím se, neustále se převlíkám, hraju čtyři charaktery... Je to těžký.

Pokolikáté si na THEATRUM KUKS?

P: Popátý, možná pošestý.

B: Vzhledem k tomu, že jsem jeden ze zakládajících členů, tak poosmnácté.

M: Asi poosmé.

Š: Poprvé.

A: Členem Geisslerů jsem 11 nebo 12 let, takže si myslím, že jsem tu podvanáctý.

Kdy přestaneš na Kuks jezdit?

P: Až nás odtud vyženou.

B: Nepřestanu.

M: Snad nikdy.

Š: Až tady nebudu hrát.

A: Až umřu.

I VYCENZUROVANÁ FOTOGRAFIE I

I NA OBRÁZKU MOHLO BÝT: ZADEK, BOHOUŠ I

ZÁLUDNÝ MONTEVERDI A KRÁSA ŽENSKÝCH HLASŮ

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | ARTASERSE

Na stále rostoucí počet českých nadšenců do barokní hudby lze reagovat pouze s nadšením. Mám pocit, že je to český fenomén a v rámci Evropy unikát. Krásným příkladem je mladý soubor **La Bilancetta** z Jaroměře a ještě mladší vokální **Ensemble Reginaegradecensis** (pro nelatiníky – z Hradce Králové). Pro koncert v kukském refektáři připravili společný program převážně ze skladeb Claudia Monteverdiho.

Monteverdiho hudba v sobě spojuje pozdně renesanční a raně barokní postupy. Většina dnes uvedených skladeb je psána v úsekové formě, střídají se v nich tedy krátké úseky, někdy kontrastnější, jindy méně. Jako taková vyžaduje tato hudba pečlivé zacházení s celkem a co možná nejhlubší promyšlení formy. Některé po sobě jdoucí epizody je třeba zřetelně oddělit, jiné naopak co nejvíce propojit. Monteverdi nepracuje s kontrastem tak silně, jako jeho pozdější následovníci (tedy skladatelé vrcholného baroka). Přesto je jeho stylu vlastní velká míra expresivity, a to zejména té vokální.

Kdybych měl podvečerní koncert charakterizovat jedním slovem, byl by to asi **vzestup**. Počáteční rozpaky v souhře se v druhé půli vyrovnaly a čekaly nás pozoruhodné výkony zejména od vokalistů. Pokud zezáátku převládal dojem mechaničnosti a absence výrazu, ke konci zavládlo autentické a půvabné prožití hudby. Myslím, že by neuškodilo trochu hlubší a detailnější nastudování jednotlivých skladeb (aby se takzvaně „uležely“), přesto se ale interpreti rozhodně nemají za co stydět.

Nerad vyzdvihuji výkony jednotlivců na úkor celku, ale tentokrát si to neodpustím. Z celého koncertu jsem měl dojem, že pozornost na sebe strhly svým výkonem především zpěvačky. Sopranistka Lucie Strejcová dokázala čistým zpěvem utáhnout celý soubor zejména v ansámblových číslech. Její silný soprán neobvykle dobře dotvářel sametovou barvu sboru. Sopranistka Veronika Kladivová a altistka Klára Grygerková pak vystavěly v duetu *Fuge, anima mea, mundum* emoční vrchol koncertu. Jejich virtuózně vedené hlasy se skvěle doplňovaly a tato komplementární energie vytvářela napětí po celou dobu čísla. V náročném *Confitebor tibi, Domine* ze sebe oba soubory vydaly maximum, čímž daly koncertu úctyhodný závěr.

Koncert nemusel nutně uspokojit všechny, hlavně ty náročnější posluchače, ale neutuchající aplaus na konci mluví za vše. Já si z něj ponesu hřejivou vzpomínku na ženská čísla a na úplný konec si jen postesknu, že do programu nebyl zařazen i duet *Pur ti miro*, který je snad nejkrásnějším zobrazením něhy v hudbě. Tak třeba příště.

ANDĚLSKÉ ZPĚVY

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | CARMEN

Po několika minutách napjatého čekání vstupujeme společně s natěšenými rodiči ve svátečních šatech do kostela Nejsvětější Trojice coby hrobky rodiny Šporků. Pro dnešek místa, které uvítá andělské zpěvy mladých slečen v ďábelsky červeně saténových šatech. Kromě tohoto hřejivého paradoxu se zdá, že nás čeká duchovní repertoár sladěný s monumentalitou barokního kostela. Kdo by se netěšil...

Dětský pěvecký sbor Jitro z Hradce Králové pod vedením zkušeného sbormistra Jiřího Skopala pro letošní festival sestavil unikátní program, který nabídl jak autory zahraniční, tak české, barokní i soudobé; pro potěšení každého hudebního nadšence, děkuj! Doprovod zajistil klavírista Michal Chrobák, který hned v první skladbě předvedl technickou vyspělost a pohotové čtení z listu – vysněnou dovednost každého korepetitora.

Ač nerada, dovolím si na začátek malé rýpnutí. Jako první skladbu jsme měli možnost poslechnout si Vivaldiho známé *Gloria*, které již sneslo nejedno netradiční provedení. Přesto si nemohu pomoci a zůstávám příznivkyní toho orchestrálně sborového. „Klavírní“ doprovod na elektrické piano nemohl nahradit rozmanitost barev v orchestru a dívčí sbor nemohl obsáhnout hloubku mužských hlasů. Na druhou stranu v a cappella částech mohu jediné vyzdvihnout dokonalé intonační, technické, dynamické i rytmické schopnosti dívek, které obzvlášť uchvátily v závěrech frází jemným až nebeským pianissimem.

V neposlední řadě je třeba poznamenat záslužnou práci sbormistra, přece jenom pod jeho vedením celý koncert vznikl a pod jeho vedením byly dívky schopny andělských zpěvů. Důmyslná práce s akustikou pomocí rozestavení hlasů podpořila dojem, že nás opravdu obklopují andělé.

Z rodičů natěšených se tedy stali právem rodičové hrdí a jistě ukápla nejedna slzička (včetně té mé). Snad možná jen přídavek na závěr, skladba *Hallelujah* od Leonarda Cohena, malinko pokazila dojem pečlivě sestaveného recitálu. Nicméně i tak mohl téměř bezbranný posluchač dojatě opouštět potměný kostel.

OBRAZ NAHOTY ČLOVĚKA V UMÍRÁNÍ

DIVADELNÍ KUKÁTKO | PUK

Krov nové festivalové scény v prostorách pudy hospitalu prověřilo v průběhu večera duo studentů **KALD DAMU** Šimon Dohnálek a Edita Valášková autorskou inscenací *Raw* (z angl. *syrový, drsný, nezpracovaný, pozn. red.*).

Světlá symetrická scéna působí sterilním, ale zato pokojným dojmem a citlivé vedení loutky prozrazuje spíš hereckou souhru, smysl pro detail a pečlivé frázování, než neotesanou syrovost.

V kontrastu s přívětivou atmosférou a jemnocitnou prací s loutkami, funguje pak drásavě zoufalý zápas obou dřevěných pacientů o každý nádech. Chroptění a kašel je již nejen jediným komunikačním prostředkem, ale i základní charakteristikou a často jedinou výpovědí o úspěchu či neúspěchu jejich boje. Proto hraje v inscenaci zásadní roli ticho, nepřítomnost zápasu, prázdno. Zejména v momentu dlouhého a táhlého umírání sděluje právě ticho to nejdůležitější, přichází v čím dál delších intervalech, až se pomalu mění v nekonečné a nesnesitelné čekání nevyhnutelného. Stává se tak dlouhým a neúnosným, že i coby věrní svědci celého zoufalého boje o život si nakonec začínáme přát, ať zápas již nepokračuje a doufáme, že poslední zachroptění bylo vskutku poslední, tak neúnosným a nevyhnutelným se zde hrající prázdno stává.

Ač je právě postupnému umírání věnována převážná část inscenace, není to smrt, kdo by z celého obrazu vyšel jako hlavní záporák.

Nesrovnatelně surověji a nelidsky zde působí modré rukavice, systém mající již bezmocné pacienty zcela ve své režii, s mechanickou bezohledností hatí jejich zdlouhavé a náročné pokusy o opuštění postele a pokoje, s protokolární precizností rovná pokrývky a čechrá postele. Oproti modrým gumovým rukavicím, zavalujícím pacienty stále většími dávkami tisících léků po tom, co je bezohledně vzbudily vysavačem, působí postupně prohrávaný zápas s vlastními plícemi jako přirozená a pokojná cesta.

Přese všechny nesporné plusy má však inscenace i diskutabilnější místa, obzvlášť co se dramaturgie týče. Čitelně a plynule funguje příběh prvního z pacientů, jemuž není přáno opustit v klidu postel a pokoj, který snad lze díky závěrečné pointě nazvat rozehranou anekdotou. Pacient je hybatelem dění a houževnatě zápasí s autoritou modrých rukavic, jeho kašel působí spíš jako další překážka. Oproti tomu druhý z pacientů nemá již možnost ovlivnit nic, stává se pasivním tématem, jehož řešení padá na bedra přítomné rodiny, obzvlášť velkou pozornost zde strhává postava dítěte a tato dějová linka se stává především jeho příběhem. Na to však není dostatečně čitelná ani propracovaná a divácká pozornost bezradně skáče mezi narůstající, leč do prázdna se rozplývající bezradností rodiny a čekáním na poslední zachoptění. Oboje je silným tématem a bohatým materiálem, ale obojímu je věnováno příliš málo prostoru, aby obstálo vedle čitelného a vypointovaného osudu prvního z pacientů.

Stejně nesourodě působí závěrečná „svědectví“ autorů. Vyprávění Valáškové o babičce dává celé inscenaci rámec láskyplné vzpomínky a zástupné možnosti rozloučení se.

Nastavuje atmosféru natolik závažnou, že humor Dohnálkovy závěrečné anekdoty nemá šanci obstát a odlehčit ji, a zatímco herecky spolu oba fungují perfektně, dramaturgicky působí závěrečný výstup nevyváženě a nesourodě.

Alespoň v něčem tedy inscenace zůstává alespoň trochu syrová, s možností další práce a otesávání. Avizovanou hrubost a drsnost jsem však já osobně v inscenaci nenalézala. Setkala jsem se s citlivým pojetím, trpělivou prací, hlubokou koncentrovaností a obrazem nahoty člověka v umírání. Co se anotace týče, byla jsem tedy velmi příjemně zklamána.

TI, KDO ZA TO MŮŽOU

SEEMANŮV ANSÁMBL | CARMEN & ARTASERSE

Tři (ctnostně neřestně) otázky pro naši redakci.

* * *

Jaká je tvá, samozřejmě podle tebe, největší ctnost?

Artaserse: Z nectných věcí se červenám.

Carmen: Po dvouletém odcizení se znovu navracím k barokní hudbě! Mou ctností je baroko.

Jaká je tvá, samozřejmě podle tebe, největší neřest?

Artaserse: Odbíhavost myšlenek – měl bych psát recenzi a dělám místo toho všechny ostatní činnosti světa.

Carmen: Co to znamená být studentkou muzikologie a zároveň bádát na poli *pop music*? Nejedem pedagog by to mohl považovat za propad do hlubin neřestí. Je tomu tak. Mou neřestí je *pop*.

A teď barokně: k čemu ti dopomáhá Bůh?

Artaserse: K životu plnému krásy, v němž není místo pro Ortely ani Maxim Turbulenc.

Carmen: Abych se každou noc dostala v pořádku do naší redakční chaloupky. K tomu ať mi dopomáhá Bůh. Po celý festival. Dík.

PS. Vysvětlivka pro hudebně inteligentní pseudonym Artaserse. *Ve Třech ženách a zamilovaném lovcí hraje na začátku a na konci předebrá k téhle skvělé Vínáho opeře a nositel pseudonymu z toho byl úplně na větvi.*

HÁDEJ, HÁDEJ HADAČI: DÍL PRVNÍ **ZÁHADA VÝTVARNÁ | ŽELVA NINDŽA**

**SPRÁVNOU ODPOVĚĎ – TEDY CELÉ JMÉNO
AUTORA (NAROZEN V LOMBARDII, 1571)
A NÁZEV MALBY (1600-1601) – NALEZNETE
V PŘÍŠTÍM ČÍSLE NAŠEHO CTNOSTNĚ
NEŘESTNÉHO ZPRAVODAJE.**

ŽIVOT NA HRANICI SMRTI

BAROKNÍ KECÁTKO | SEDMÝ TRPASLÍK

otázka dne:

„Cembalo“ se vyslovuje:

čembalo / čembálo / čembaló / džemboló

dítě po vystoupení nejmenovaného sboru:

„Já už na nic nechci jít, mami.“

dvě babičky:

„Už ses byla podívat v hrobce? Já už loni.“

Na kostýmy pěveckého sboru Jitro padla jedna celá sametová opona z Klicperova divadla.

Jeden z exponátů trpasličí výstavy na vernisáži chyběl. Prý ho kdosi zahlédl potulovat se s redakcí v šapitó.

Najděte pobíhajícího produkčního andělíčka a šáhněte si na něj pro štěstí. Včera měl květované šaty.

Jeden člen redakce už je pryč. Každý další den ubude další. Hrajeme na vypadávání.

placená reklama

Nový, jedinečný a skvělý **BarOko z d'ůlku** dělá snídaně a má stálou nabídku jídel, nápojů a drinků. V sobotu navíc proběhne tzv. guestcooking, kdy jistý kamarád Aleš udělá specialitu „kuře tikka masala“ – nevíme, co přesně to je, ale určitě to bude dobrý.

Z